

[Taanquist]

ge arbejdsmiljørådet at komme med forslag til, hvorledes først de store områder, træindustrien, den grafiske industri og visse stærkt belastede områder inden for den offentlige sektor, kommer med. Samtidig må der ske en styrkelse af samarbejdet mellem bedrifts-sundhedstjenesterne, arbejdstilsynet og de arbejdsmedicinske afdelinger. Trods et stigende antal anmeldte arbejdsskader bliver en lang række lidelser slet ikke erkendt som arbejdsbetingede lidelser. Det ses ikke mindst af lægernes manglende opfyldelse af pligten til at anmelde arbejdsskader på den blotte mistanke.

Et andet, også tidligere nævnt område, hvor ministeren har blandet sig helt i strid med loven, er sikkerhedsuddannelserne. Formålet med sikkerhedsorganisationerne er at oprette og vedligeholde et organ til varetagelse af arbejdsmiljøet i de enkelte virksomheder med henblik på at forebygge arbejdsskader. Tilsyneladende er udviklingen også på dette område ved at gå i stå, i hvert fald hvis det måles efter, hvor mange der får en § 9-uddannelse. Meget tyder på, at næsten dobbelt så mange burde deltage i sikkerhedsuddannelserne, som tilfældet er. Antallet af kursusdeltagere er under denne regering faldet fra 16.000 til 9.000.

Det er uforståeligt, at regeringen på dette primære forebyggende område er så modvillig, som tilfældet er. Medvirkende til denne udvikling er, at arbejdstilsynet afholder sig fra at give påbud om deltagelse i § 9-kurser. Arbejdstilsynets tilbageholdenhed, inspireret af ministeren, medfører, at sikkerhedsrepræsentanterne føler sig svigtet i forhold til det arbejde, som i det daglige foretages på de enkelte virksomheder. Man får ikke opfyldt reglerne, man får ikke påbud, man får ikke klare tilkendegivelser af, hvad man må, og hvad man ikke må, og specielt undlader arbejdsgiverne at inddrage sikkerhedsorganisationerne i planlægningen, som reglerne helt klart foreskriver det.

Virksomhederne opfordres af deres organisation til at udnytte anke- og dispensationsbestemmelserne til det yderste for at kvæle systemet og dermed reducere arbejdsmiljørådet til et formelt ankeorgan.

Ledigheden medfører, at tillidsmandsbeskyttelsen, der i forvejen kan diskuteres, i forhold til sikkerhedsrepræsentanten er helt utilstrækkelig. Mange steder tør man slet ik-

ke rejse sikkerhedsproblemer af frygt for konsekvenserne, et forhold, vi jo også har set i forbindelse med anmeldelse af arbejdsskader, hvor mange beder om ikke at få arbejdsskader anmeldt – af hensyn til arbejdsgiverens reaktion.

Når det har været nævnt i det sidste nummer af bladet Arbejdsmiljø, at arbejdsmiljøloven ikke har ført til nogen forbedring af arbejdsmiljøet, er det jo selvfølgelig skuffende. Det har måske, hvis det er rigtigt, flere forklaringer, og den ene er naturligvis, at regeringen nu, hvor man har opbygget de organer, der skal gøre hovedindsatsen – og her tænker jeg især på sikkerhedsorganisationen, bedriftssundhedstjenesten, arbejdsmiljørådet osv. – slår bremserne i. Den anden er, at vi i højere grad bliver bevidste om, hvad der er arbejdsskader. Mens et problem som dårlig ryg i lang tid er blevet afvist lidt nedladende som en folkesygdom, er det helt åbenbart, at der findes områder – og her tænker jeg især på sundhedsvæsenet – hvor de ansatte, f.eks. sygehjælpere og hjemmehjælpere og plejere, udsættes for så store belastninger, at det er ødelæggende for enhver ryg. Til trods for at det er åbenbart, at det skyldes forhold på arbejdspladsen, anerkendes det ikke som en arbejdsskade, medmindre det kan komme ind under kategorien arbejdsulykke.

I den forbindelse kunne man også nævne det problem, der flere gange har været forelagt arbejdsmarkedsudvalget, fra socialsektoren og sundhedssektoren: faren for at blive udsat for klientvold på sin arbejdsplads. Dette medfører ikke alene fare for fysiske skader som følge af voldelig adfærd, men – hvad der måske er langt værre – det medfører en række psykiske problemer for de ansatte. Og det er en direkte følge af regeringens personalenedskæringer i den offentlige sektor.

Der er et andet område, jeg gerne vil nævne specielt, og det er arbejdet med bekæmpelsesmidler. Man behandler i folketingets miljøudvalg et forslag om bekæmpelsesmidler og forholdet til det ydre miljø. Bekæmpelsesmidler er ikke alene et problem for det ydre miljø, det forårsager også problemer for arbejdsmiljøet. Blandt bekæmpelsesmidlerne finder vi nogle af de mest farlige stoffer overhovedet, og de anvendes ofte på mindre arbejdspladser, dvs. arbejdspladser med få